

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2002 o sťažnosti Ing. K. K., bytom N., zastúpeného komerčnou právničkou Mgr. T. B., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva, aby jeho záležitosť bola prejednaná spravodlivo a v primeranej lehote, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 12 C 115/94 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 Co 480/00, za účasti Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne, po jej predbežnom prerokovaní takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2002 doručená sťažnosť Ing. K. K., bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva, aby jeho záležitosť bola prejednaná spravodlivo a v primeranej lehote, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 12 C 115/94 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 4 Co 480/00.

Uviedol, že v týchto konaniach vôbec nedošlo k prejednaniu vecí pred súdom a spravodlivo, pretože súd nesprávne vyložil a použil pojem inej škody upravený v Občianskom zákonníku. Súdny nerozhodli v primeranej lehote, pretože vec bola právoplatne skončená len v roku 2002 (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 13. novembra 2001).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z informácie Okresného súdu v Prievidzi bolo zistené, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 13. novembra 2001 sp. zn. 4 Co 480/00 bol sťažovateľovi doručený pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Účelom základného práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote súdom (podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom) domáhajúca sa rozhodnutia. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota neodstráni. Vytvorenie ústavne súladného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu. Vo veci sťažovateľa však došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, pretože jeho vec bola, tak ako to aj tvrdí vo svojej sťažnosti, právoplatne rozhodnutá.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00) ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť došla ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Článok 6 ods. 1 dohovoru obsahuje procesné princípy, ktorých súhrn tvorí základné právo na spravodlivý proces a ich pôsobenie zabezpečuje reálne uplatnenie tohto práva. K týmto princípom patrí aj právo na spravodlivé prejednanie veci. Spravodlivým prejednaním veci je také prejednanie veci, ktorého výsledkom je patrične odôvodnené a ústavne konformné rozhodnutie nestranného a nezávislého súdu.

Obsahom práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na to, aby občianskoprávny súd prevzal interpretáciu obyčajného zákona od účastníka konania, tak ako sa toho v sťažnosti domáha sťažovateľ, ak tvrdí, že súd neakceptoval jeho výklad tzv. inej škody v spore o náhradu škody. Z predložených rozsudkov Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne vyplýva, že súdy nevyhoveli sťažovateľovi s jeho nárokom na náhradu tzv. inej škody.

Článok 6 ods. 1 dohovoru, ktorý obsahuje aj právo na spravodlivé prejednanie veci, neobsahuje ako svoju zložku také právo, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, ak tvrdí, že súd by bol spravodlivo prejednal jeho vec len vtedy, ak by sa stotožnil s jeho výkladom Občianskeho zákonníka, a preto aj táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená.

Na základe týchto zistení a právnych záverov ústavný súd celú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.